

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Karla Kondra a soudců JUDr. Igora Pařízka a JUDr. Jiřího Petržálka ve věci

žalobce: [redacted], narozený [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Martinem Florou Dr.
sídlem Dominikánské nám. 656/2, 602 00 Brno

za účasti: [redacted], narozený [redacted]
bytem [redacted] republika
zastoupený advokátem JUDr. Milanem Kyjovským
sídlem Jaselská 202/19, 602 00 Brno
jako vedlejší účastník na straně žalobce

proti
žalovanému: **Lesy České republiky, s. p.**, IČO: 42196451
sídlem Přemyslova 1106/19, 501 68 Hradec Králové

o zaplacení 15 452,26 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalobce proti částečnému rozsudku Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 15. září 2022 č. j. 17 C 104/2020-162

takto:

Rozsudek okresního soudu **se zrušuje** a věc **se vrací** okresnímu soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Napadený rozsudkem okresní soud rozhodl, že se zamítá ta část žaloby, v níž se žalobce domáhal po žalovaném zaplacení částky 5 702,62 Kč s příslušenstvím (výrok I) a o zbývajících částech nároku a nákladech řízení bude rozhodnuto v konečném rozhodnutí ve věci (výrok II).

Proti rozsudku podal žalobce odvolání. Namítal, že okresní soud věc po právní stránce nesprávně posoudil, zejména pak nesprávně uzavřel, že žalobce nemá dle § 30 odst. 2 zákona č. 449/2001 Sb. o myslivosti (z. m.) nárok na náhradu za přičlenění svých pozemků do honitby žalovaného a že tento jeho nárok je promlčen. Navrhl, aby krajský soud napadený rozsudek okresního soudu změnil tak, že žalobě v daném rozsahu vyhově.

Žalovaný ani vedlejší účastník se k odvolání nevyjádřili.

Krajský soud jako soud odvolací (§ 10 odst. 1 o. s. ř.) po zjištění, že odvolání je přípustné (§ 201 o. s. ř., neboť ke dni rozhodování okresního soudu bylo předmětem řízení stále 15 452,26 Kč, tj. částka nad limit daný § 202 odst. 2 o. s. ř.), obsahuje všechny podstatné náležitosti (§ 205 o. s. ř.) a je podáno osobou oprávněnou a včas (§ 201 a § 204 o. s. ř.), projednal odvolání bez jednání (§ 214 odst. 2 písm. d/ o. s. ř.). Přezkoumal napadený rozsudek i jemu předcházející řízení v mezích, ve kterých se žalobce jakožto odvolatel domáhal jeho přezkoumání (§ 212 o. s. ř.) a přihlížel přitom i k důvodům, které nebyly v odvolání uplatněny (§ 212a odst. 1 o. s. ř.). Odvolání shledal plně opodstatněné.

V projednávané věci okresní soud žalobu částečně zamítl ve své podstatě jen z důvodu, že žalovaný nárok vyplývající z titulu bezdůvodného obohacení je promlčen. S tím ovšem krajský soud ve shodě s žalobcem jakožto odvolatelem nesouhlasí, a to z následujících důvodů.

Ve skutkové rovině sporu okresní soud uzavřel, že žalobce byl od 28. 2. 2017 do 31. 3. 2017 na základě darovací smlouvy vlastníkem honebních pozemků, které byly už dříve přičleněny do honitby [REDAKCE], uznané žalovanému (jako držiteli), který ji pak dále pronajal dalšímu uživateli.

Podle 30 odst. 1 z. m. honební pozemky, které tvoří vlastní nebo společenstevní honitbu, přičlení orgán státní správy myslivosti zpravidla k honitbě, která má s těmito honebními pozemky nejdelší společnou hranici a zásady řádného mysliveckého hospodaření nevyžadují jejich jiné přičlenění. Podle odst. 2 vlastníků honebních pozemků, které orgán státní správy myslivosti přičlenil podle odstavce 1, náleží od držitele honitby náhrada; jde-li o společenstevní honitbu, je náhradu povinno platit honební společenstvo. Nedohodnou-li se zúčastněné osoby o výši náhrady, určí náhradu orgán státní správy myslivosti a přihlédne přitom k velikosti přičleněných honebních pozemků a k předpokládanému výnosu z výkonu práva myslivosti na těchto pozemcích. Náhrada je splatná do 31. března běžného roku zpětně. Náhrada však nenáleží, pokud honební pozemky byly přičleněny ke společenstevní honitbě a jejich vlastníci se stal členem honebního společenstva.

Z tohoto pohledu, resp. ve smyslu § 30 z. m. v souzené věci není vůbec významné, kdy došlo k přičlenění pozemků ve vlastnictví žalobce do honitby žalovaného, tj. zda se tak stalo v době, kdy už byl jejich vlastníkem, nebo dříve, ani z jakého důvodu k tomu vlastně došlo (jak nesprávně uvažoval okresní soud). Podstatné je jen to, že pozemky ve vlastnictví žalobce byly do honitby v žalovaném období přičleněny (či jinak zahrnuty) a žalobce byl v té době omezen ve výkonu vlastnického práva k nim ve smyslu § 2 písm. a) a h) z. m., a to výkonem práva myslivosti dle § 2 písm. h) z. m. ať už uživatelem či držitelem honitby dle § 2 písm. m) či n) z. m.

Jinak řečeno, na náhradu dle § 30 odst. 2 z. m. sice nelze nahlížet jako na náhradu za všechny zásahy do vlastnického práva ze strany držitele honitby, nýbrž toliko jako na kompenzaci za to, že na pozemku bude vykonáváno právo myslivosti bez účasti vlastníka pozemku (proto také zákon právo na náhradu vylučuje v případě, kdy je vlastník pozemku členem honebního společenstva a může se tak na realizaci práva myslivosti podílet), tedy jako na náhradu za přičlenění pozemku k honitbě (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 3. 2021 sp. zn. 28 Cdo 185/2021). Nicméně žalobce se dle žalobních tvrzení domáhá toliko zaplacení náhrady dle posledně citovaného ustanovení, nikoliv jiných nároků nad tento rámec (jež by případně i z titulu bezdůvodného obohacení mohly vyplývat dle posledně citovaného usnesení).

Pak má žalobce bez dalšího nárok na náhradu dle speciálního § 30 odst. 2 z. m. (nikoliv dle obecných § 2991 a násl. o. z. o bezdůvodném obohacení, jak nesprávně uvažoval okresní soud). Takový nárok mu přísluší právě dle zákona o myslivosti, neboť toliko a jen v jeho režimu a za podmínek v něm uvedených došlo k zásahu do jeho vlastnického práva (nestalo se tak bez právního důvodu, jak zjevně nesprávně uvažoval okresní soud).

Opačná (nesprávná) úvaha okresního soudu by znamenala, že náhradu by bylo možno poskytnout jen jednorázově a jen tomu aktuálnímu vlastníkovi ke dni, kdy došlo k přičlenění (či jinému zahrnutí) jeho pozemků do honitby (aniž by bylo možno přihlížet k dalším změnám vlastnictví pozemků). Takový názor je ale nesprávný a v rozporu se zákonem, který v § 30 odst. 2 z. m. naopak počítá s pravidelnou, každoroční, nikoliv jen jednorázovou náhradou (viz rovněž např. i komentář v ASPI k § 31 odst. 4 z. m., dle něž dojde-li ke změně ve vlastnictví honebních pozemků začleněných do společenstevní honitby, pak nový vlastník jednoduše vstupuje do práv vlastníka původního).

Smyslem náhrady je přitom ve smyslu čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod pravidelná kompenzace aktuálnímu vlastníkovi pozemků jakožto osobě, která je aktuálně omezena v možnosti

plnohodnotného výkonu vlastnického práva (logicky nelze takovou náhradu poskytovat osobě, již pozemky zahrnuté do honitby už nepatří a ve svých vlastnických právech k nim nijak dotčena být nemůže).

Nárok žalobce na náhradu dle výslovného znění § 30 odst. 2 z. m. byl splatný až ke dni 31. 3. 2018, nikoliv dříve, tj. je zde opět nesprávná právní úvaha okresního soudu v tom, že jej bylo možno žalovat dříve. Jinak řečeno, žalobce jako současný vlastník pozemků v žalovaném období měl zcela legitimní očekávání, že mu náhrada bude žalovaný i bez žaloby, dobrovolně vyplacena k citovanému datu a neměl důvod, resp. ani po právu možnost se jejího zaplacení domáhat dříve. Jestliže tak učinil žalobou doručenou okresnímu soudu 31. 3. 2020, stalo se tak před uplynutím 3 leté promlčecí lhůty dané § 629 odst. 1 o. z. (pak je nadbytečné zabývat se tím, zda žalovaný vznesl námitku promlčení v rozporu s dobrými mravy).

Protože se okresní soud, veden svými shora uvedenými, nesprávnými právní názory na věc dále nezabýval výší žalovaného nároku, ale ani dalšími námitkami žalovaného proti němu, je ve zbytku napadený rozsudek nepřezkoumatelný nejen pro krajský soud, ale i pro oba účastníky (viz. § 219a odst. 1 písm. b/ o. s. ř. a srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2013 sp. zn. 29 Cdo 2543/2011, uveřejněný v jeho Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. R 100/2013).

Se zřetelem k výše uvedenému tudíž krajský soud podle § 219a odst. 1 písm. b) o. s. ř. napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a v souladu s § 221 odst. 1 písm. a) o. s. ř. věc vrátil okresnímu soudu k dalšímu řízení. Vyslovený právní názor krajského soudu jako soudu odvolacího je pro okresní soud závazný (§ 226 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto usnesení není přípustné dovolání (§ 238 odst. 1 písm. k/ o. s. ř.).

Hradec Králové 16. prosince 2022

JUDr. Karel Kondr v. r.
předseda senátu